

CSONTOS MÁRTA
Virágóra-átállítás

*Nézem, mi maradt nekem
az időből, elszajrézták tőlem
az aranyba öntött perceket.
Hiába hordtam egy rakásra
az üzeneteket, s mentettem
el az álmok fekete roncsait,
hiába mostam le gondosan
az évelőkön a gyökereket.*

*Szétszóródtak a magok, az
árnyékban meg rossz a sarjadás,
bár az idő olykor megállni látszék,
s Ofélia is ott van a sírkövek között,
ott gyomlálja az ágyásokat, s a
fényre csukódó virágtölcsérekhez
hegyekbe hordja a köveket.*

*Pontban éjfélkor lámpást tartok
a virágóra fölé, s a dupla adag
sötét testébe mártom kezem.
Az igyekezet mégis fölösleges,
a tápoldat nem vont glóriát
a szirmok fölé, az átültetés
sikertelen; a semmi sötét
bársonyán lemerült a virág-
órában a tartósnak hitt elem.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: *Szerzők, műzsák, szenvedélyek* (esszé, Accordia – Littera Nova közös kiadása, 2011); *Egografia 3* (aforizmák, Littera Nova, 2012), *A Sehol szélén* (Littera Nova, 2014).

Szél-monológ

Szétszórtam a színeket
odadoztam a vöröset
a kéknek, a megalázott
fehéret átsöpörtem a
falakon végigfutó
árnyékok feketéjének,
s a bolond kavarásban
hagytam szétszóródni
a megrémült ágak
jajszavát – fészek mélyébe
nyomtam a madarak
égre kiáltó dalát.

Most próbálok a dombok
árnyékában lazítani,
szökött fegyencként
bujkállok a törékeny világ
szédült darabjai között.
Fogy a levegőm.
Nem látok kiutat, hiába
török ki a körből a magam
keltette zavarból, hiába
terelem csordába a
meztelen sugarakat.

Fogy az erőm!
Lecsupaszodik bennem az
akarat, s egy utolsó üvöltéssel
széthasad mellemben a hang.
Reszketve kínálok gyengülő
maradékot, kapaszkodnék
már az ég oltárára; felfele.

Magamra maradok, nincs
játsszótársam a mértéktelen
világmozgásban, – lettem
önmagam ellenfele.

*Még visszaszólnék az égbe-
járók utolsó jogán, még
utoljára megráznám az ablakot,
de nincs már erőm – a dermedt
csendben nem marad utánam
semmi, mindent elfed a futóhomok.*

Szélirányok

*Mit akar a szél megtudni?
mit akar ez a bitang suhanc,
mikor átfolyik a réseken,
s mint egy besurranó tolvaj,
letapogatja arcod dombjait,
egy pillanatra megáll veled
szemben s bömböl éhesen;
csak azért, hogy száguldjon
tovább, lesöpörje az oltárról
az istenek áldozati bárányait,
szörnyeteg lábai alatt szétszórja
a parazita bentlakók magvait?*

*Csak átmenetileg van itt, hogy
botladozzon a harangszóban,
megcsipkedje a táncoló
lángnyelveket, átölelje a
kékesszürke keresztet
a zuhanó esti szürkületben,
ellobbantsa a gyertyákat
egy utolsó keserves táncban –
egy nagy kétségbeesett
asztaltáncoltatásban,
majd letegye a fegyvert
egy félreeső védett területen,
s átöltözve ünnepi selyemruhájába,
kifeküdjön a csillagoltó napsütésen.*

Sodrásban

*Menekül a szél, rángatja a
földre alázott fákat, s úgy
hiszi, nem véletlenül van itt;
be kell néznie a szirmokba,
végig kell csúsznia a kőlapokon,
végigtapogatni minden repedést,
kiűzni a csendbe vermelt emlékeket,
megidézni egy tömegkatasztrófát,
amit hihetsz az égiek bosszújának.*

*A görcsbe ránduló érintések
nem tudnak elpihenni a térben,
te is úgy érzed, mintha ott lennél
a csatamezőn, – ott állsz keményen
két-három viharlökés között,
de nem adod fel, lábad szilárdan
megveted, s tartod hátad a kalandnak,
mert már jól bemérted a lehetőségeket,
s az ég alatt feketülő fák között
nem érzed magad erőtlennek, az sem
baj, ha leszakadsz a talapzatról,
mert tudod, Isten majd újra visszaállít.*

Látószögek

*A háttérben, a túlvilági képen
csak apró foltok a madarak.
Isten járőröz a sugárúton,
én az alsó sarokban heverek,
manipulálok a távirányítóval,
a játéktéren folytonos a kapcsolat.*

*A bal felső sarokban a sziklán
egyensúlyoz egy égi szekér,
a tájkép szerkesztett térelem,
lábam lelóg pont középre,
s ahogy csúszkál a pontokon,
a valóság a látomással összeér.*

*Visszaindulok az origóba,
kezemben selyembe csomagolt fejsze,
nem tudom, mi van a szemközi
oldalán, nem tudom, két pont
között hol a legrövidebb út,
nem bízhatom magam a véletlenre.*

*Vállamon ősi városok tornyai,
alulnézetben korán jött sötétség,
felülnézetben sejtjeimbe épül
az Éden lugasok részegsége.*